

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 512-1921)

Originalt emne

Skatter og Afgifter

Skatter og Afgifter/Skatterestancer. (Udpankning)

Uddrag fra byrådsmødet den 3. november 1921 - side 10

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 512-1921)

Indstilling om, at uerholdelige Skatter til et Beløb af 1140354,45 Kr. føres til Afgang.

Andr. Christensen var klar over, at der næppe var noget at gøre ved dette Beløb, og det meste skyldtes jo ogsaa Bortflytning o. 1. Men der var dog en hel Del Poster imellem, vel ca. 2-300000 Kr., som maaske kunde have været inddrevne, hvis man havde haft andre Metoder til Inkassation af Skattebeløb. Byraadet kunde ganske vist ikke gøre noget i den Retning, men Taleren vilde henlede de to tilstedeværende Rigsdagsmænds Opmærksomhed paa dette Forhold, naar der nu snart skulde drøftes Skattespørgsmaal paa Rigsdagen. En Bestemmelse i Retning af, at Skatten kunde tilbageholdes hos Arbejdsgiveren, vilde muligvis bevirke, at der kom mange Skatter ind, som nu maatte afskrives, og en saadan Ordning kunde sikkert træffes uden megen Besvær.

Formanden gjorde opmærksom paa, at hvorvel det var en stor Afskrivning, var den dog kun 20000 Kr. større end beregnet, da Budgettet blev lagt. Langt det største Beløb fremkom ved Bortrejse, og i en By som Aarhus vilde der altid paa den Maade ske store Forskydninger. Samtidig vilde dog Indtægtssiden give betydelig mere end beregnet ved Budgetbehandlingen. Der blev dengang paalignet 1 Mill. Kr. til delvis Dækning af Tabet under Krigsaarene, men Regnskabet pr. 31. Marts 1921 vilde sikkert vise en Formueforøgelse paa mindst 2 Mill. Kr.

Vald. Pedersen var enig med Overretssagføreren i at beklage den store Afskrivning. Men hvis man saa Listen igennem, vilde man finde f. Eks. mange Tjenestepiger, som stadig flyttede omkring og ikke havde meget at betale Skatter med; det vilde være Synd, hvis Arbejdsgiveren holdt deres Løn tilbage. Men der var ogsaa Folk paa Listen, som havde flottet sig ganske anderledes end baade Overretssagføreren og Taleren, og deres Indtægt var opgivet lig 0. Langt det største Tab hidrørte fra saadanne, og hvis Hr. Andr. Christensen kunde finde en Form, hvorved man kunde ramme saadanne, skulde Taleren med Glæde slutte sig dertil.

A. Sneum kunde fuldtud slutte sig til Vald. Pedersens Udtalelser. Man kunde i Fortegnelsen finde Folk, som havde Raad til at foretage Udenlandsrejser, fare rundt i Bil, holde 3 Tjenestepiger o. s. v., og hver af disse Piger betalte mere i Skat end vedkommende selv, For en Maanedstid siden vedtog Randers Byraad en Henstilling til Regeringen om ved de næste Skattelove at sørge for at forhindre saadanne Forhold, og Hr. Andr. Christensen maatte hellere stille Forslag om en Henvendelse fra Aarhus Byraad til Regering og Rigsdag om et gøre noget ved dette Forhold.

Andr. Christensen indrømmede, at der maaske nok findes Eksempler paa Folk, som levede højt og kun betalte en ringe Skat; men det var en simpel Følge af, at de ikke havde haft nogen Skatteindtægt, og det kunde hænde for enhver. Muligvis var Skattesystemet i saa Henseende forkert, saa man skulde ind paa noget i Retning af en Forbrugsskat i Stedet for Indtægtsskat, Men dette vedkom slet ikke den foreliggende Sag, som kun drejede sig om at faa den paalignede Skat betalt, og en Del af de 2-300000 Kr. kunde maaske være kommet ind ved en saadan Tilbageholdelse af Lønnen. Hvis Tjenestepiger o. l. ikke kunde betale noget, var der jo ingen Mening i at sætte dem i Skat.

M. C. Falk udtalte, at alle vilde være glade ved et System, som sikrede, at Skatten kom ind; men et saadant System fandtes ikke. Overretssagføreren Forslag vilde kun blive en Forholdsregel overfor Lønarbejderne og slet ikke ramme andre Samfundsklasser. Taleren kunde oplyse, at der var Folk, som man ikke havde turdet sætte saa højt i Skat, som de fortjente, for saa kom Kongens Foged med Attest for, at de intet ejede. For at gavne Kommunen var man i enkelte Tilfælde gaaet meget langt ned for dog at faa nogen Skat fra dem. Det var den Slags Folk, der levede stort og flot, men ikke vilde betale noget til Samfundets Administration, som det gjaldt om at ramme, og ikke særlig Arbejderne, som stadig stod i Fare for at blive arbejdsløse. Tjenestepiger blev behandlet saa humant som

muligt; men naar de havde nogen Indtægt og nød Samfundets Goder, skulde de ogsaa oplæres til, at de havde Forpligtelser mod Samfundet.

Formanden kunde oplyse Overretssagføreren om, at man ofte ved Inddrivning af Skat maatte gaa frem paa en Maade, som sved i Hjertet. Hvis man opdagede, at der var Folk, som kunde betale, men ikke vilde, gjorde man Udlæg i deres forfaldne Løn, og paa enkelte Arbejdspladser var man mødt med Kongens Foged, og saa var det hjulpet. Hvis Administrationen ikke havde brugt den Fremgangsmaade, vilde det økonomiske Billede have set ganske anderledes ud end nu. Taleren vilde dog nødig støtte Hr. Andr. Christensens Tanke om Forbrugsskatter, for det kunde jo tænkes, at en Mand et Aar tjente 200000 Kr. og f. Eks. kun brugte de 16000 Kr. Men det var ønskeligt, om et klogt Hoved kunde udregne, hvorledes man skulde faa Skat af dem, der . levede over Evne.

Andr. Christensen fastslog, at man altsaa netop brugte den Metode, som han ønskede lovfæstet.

Hvis Hr. Falk kunde finde en Metode til at ramme dem, som han havde omtalt, skulde Taleren gerne støtte ham.

M. C. Falk havde netop udtalt, at han ikke kunde finde noget System til at ramme disse Folk. Det var Overretssagføreren, som først var kommet med Forslag om et nyt System, men hans Forslag vilde kun blive en Undtagelseslov for Lønarbejdere.

Andr. Christensen havde ikke bedt Hr. Falk finde paa et System, men kun rettet en Henvendelse til de to Rigsdagsmænd.

M. C. Falk: Overretssagføreren henvendte sig direkte til mig og bad mig finde et System.

Indstillingen vedtoges.